

„Това нечовешко чувство да стъпиш в Сикстинската капела и тя да ти проговори така, като че ли си я рисувал сам ти.“

Граф Горски идваше в Рим за първи път. Пристигаше от родната си Полша почти петстотин години след като четките на Микеланджело бяха докосвали стените тук. Последните няколко дни имаше странното усещане, че някога вече е бил във Вечния град. Но това – сега – беше неистово.

Естествено, че беше чел различни версии, интерпретации, гледал беше всякакви материали, но всичко изведнъж му се стори вяло, фрагментарно, а някои неща - дори неверни - в сравнение с проблясъка познание, което получи в момента на влизането си.

Толкова е просто – си каза Горски – Сикстинската капела е кит.

Естествено, че Микеланджело не може да нарисова само тавана и стените – той ще използва цялата конструкция на сградата. И тя е такава – търбух на кит. Нарисувал е ребрата.

Помежду тях – по тавана – е разчертал историята на човешкия дух.

От мощта на Сътворението до Срама на пиянството.

Китът е отворил паст, в дъното зад която се синейт водите на Страшния съд.

От всичките пророци – съвсем маловажният Йон е изрисуван най-централно отгоре.

„Да. Изглежда като да е залепнал на небцето на кита.“

„И защо е два пъти и половина по-голям от фигурата на Христос? Нищо и никаквият пророчец?“

„Така. Така... Защото е Ренесанс. Перспектива.“

Йон е в кита, като всички нас, които влизаме в капелата; Христос е отвън, в далечината. В бъдещето.

„Ето това казва Микеланджело за света – си мислеше Горски – всички ние сме за по три дни тук и после голямата риба ще ни изплюе.“

Моментът на Сътворението съвпада с момента на Страшния съд. Виж тавана. Историческото време – завършващо с пиянството на всички – остава зад гърба ни – в самото дъно на китовия търбух. Но когато рибата отваря огромнейши уста да ни изхвърли – отиваме към Отделянето на светлината от тъмнината – и – към Присъдата. И при Йон. Защо, защо Йон?“

„Хайде, спомни си! Сети се каква беше историята след като китът го изплюва!“

Горски беше почервенял и вече леко се замайваше от това бясно вглеждане все нагоре.

„Така, така – мисли, Горски, мисли!“

Няколко американски туристи се отдръпнаха от него, като че ли беше болен.

„Да – историята с Йон завършва с помилване. Йон се смилява и Бог се смилява. Катаклизъмът е отложен. Може би дори - отменен.“

Горски се усмихна сам на себе си. На хората около него това не се стори никак окуражително обаче. Все така изглеждаше като човек, който ей сега може да се строполи на пода.

Затича се към изхода и краката му сами го доведоха в една близка тоалетна, за чието съществуване всъщност не знаеше предварително. Там повърна от радост.

„Сега, когато всичко в света отива към провал, да чуеш нещо окуражително и то - от такъв гигантски мозък - е неописуемо изживяване.“ – си мислеше граф Горски, докато си бършеше оповръщаната уста с червената кърпа, а водата в мивката течеше.

Отчете в огледалото убийствения поглед на някакъв човек, който стоеше зад него.